

รายงานการเข้าร่วมโครงการเอพีโอ
25-CP-24-GE-WSP-A Workshop on Enhancing Access to Finance for MSMEs for
Technological Upgrading and Resource Efficiency
ระหว่างวันที่ 19-22 สิงหาคม 2568
ณ เมืองเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

จัดทำโดย นายปรเมษฐ์ โปยมรัตน์
นักวิชาการชำนาญการ องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน)
วันที่ 22 ตุลาคม 2568

1. เนื้อหา/องค์ความรู้จากการเข้าร่วมโครงการ

1.1 ที่มาและวัตถุประสงค์โครงการ

การจัดอบรมเชิงปฏิบัติการภายใต้ APO Green Productivity (GP) 2.0 Roadmap มีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างศักยภาพด้านการเงินเพื่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Finance) ให้แก่ประเทศสมาชิก โดยมุ่งสนับสนุน SMEs และ MSMEs ในการเข้าถึงเงินทุนเพื่อการยกระดับเทคโนโลยี การเพิ่มผลผลิต และการขยายตลาดใหม่ ๆ การประชุม COP29 (บากู, 2024) ได้ตอกย้ำความสำคัญของ Climate Finance ด้วยการเพิ่มเป้าหมายการระดมทุนจาก 100,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปี เป็น 300,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปีภายในปี 2035 เพื่อช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนาและธุรกิจขนาดเล็ก ทั้งนี้ แผน GP 2.0 ได้กำหนดให้ มาตรการกำกับดูแลและแรงจูงใจทางการเงิน เป็นเครื่องมือหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาเชิงเขียว ขณะที่การเข้าถึงเงินทุนโดยตรงและการเสริมสร้างเงินทุนเชิงลึก (Capital Deepening) จะช่วยยกระดับ ผลผลิตรวมของปัจจัยการผลิต (TFP) และลดข้อจำกัดด้านการเติบโตของ SMEs

รูปที่ 1 Workshop on Enhancing Access to Finance for MSMEs for Technological Upgrading and Resource Efficiency

1.2 องค์ความรู้ที่ได้จากกิจกรรม

เพื่อเสริมสร้างศักยภาพด้านการเงินเพื่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Finance) การอบรม Workshop on Enhancing Access to Finance for MSMEs for Technological Upgrading and Resource Efficiency มุ่งนำเสนอภาพ

ใหญ่ของการเปลี่ยนผ่านสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำ โดยเชื่อมโยงแรงขับเคลื่อนจากกฎหมาย การค้า ห่วงโซ่อุปทาน และนักลงทุน เข้ากับ กรอบนโยบาย มาตรฐานการวัดผล (Metrics, Greenhouse Gas Accounting: GHG Accounting, Environmental Social and Governance Reporting: ESG Reporting) และเครื่องมือทางการเงินเชิงปฏิบัติ (Carbon Pricing, Voluntary Carbon Markets: VCMs, Transition Credits, Green Taxonomies) เพื่อให้ผู้เข้าร่วมกำหนด Roadmap การเปลี่ยนผ่านสีเขียวได้อย่าง เป็นระบบ

ภาคธุรกิจไม่อาจมอง “ความยั่งยืน” เพียงในมิติของความรับผิดชอบต่อสังคมอีกต่อไป แต่ต้องปรับตัวต่อแรงกดดัน ดังกล่าวด้วยการเข้าถึงแหล่งทุน ทั้งจากภาครัฐ เอกชน และรูปแบบผสมผสาน (Blended Finance) โดยเฉพาะด้านการปรับตัว (Adaptation) ที่ยังมีช่องว่างด้านการลงทุนอย่างมาก ระดับปฏิบัติเริ่มจากการสร้างข้อมูลที่ตรวจสอบได้ผ่าน Metrics และบัญชี คาร์บอน (Carbon Inventory) ตามมาตรฐาน GHG Protocol และ ISO 14064 เพื่อต่อยอดสู่การรายงาน ESG ตามกรอบสากล เช่น Global Reporting Initiative (GRI), Sustainability Accounting Standards Board (SASB), Task Force on Climate-related Financial Disclosures (TCFD) ซึ่งกำลังเปลี่ยนจากการสมัครใจเป็นกึ่งบังคับ

ในเชิงยุทธศาสตร์ องค์กรควรดำเนิน Roadmap หกขั้น ตั้งแต่การกำหนดเป้าหมาย Net Zero หรือ Science-based Targets ควบคู่กับการกำหนด Metrics และการเปิดเผยข้อมูลที่เปรียบเทียบได้ จัดหาแหล่งทุนสีเขียว (Green Bonds, Blended Finance) ลดต้นทุนพลังงานด้วย Onsite Solar หรือ Community Solar และใช้ Internal Carbon Pricing เพื่อสะท้อนต้นทุน ล่วงหน้า ทั้งนี้ การเชื่อมโยงกับนโยบายชาติ การพัฒนาฐานข้อมูลปัจจัยการปล่อยระดับประเทศ (Emission Factors) และการ สร้างโครงการที่ “bankable” จะเป็นกุญแจสำคัญต่อการเข้าถึง Climate Finance อย่างยั่งยืน

Session 1: Factors Nudging Enterprise Green Transition Pathway

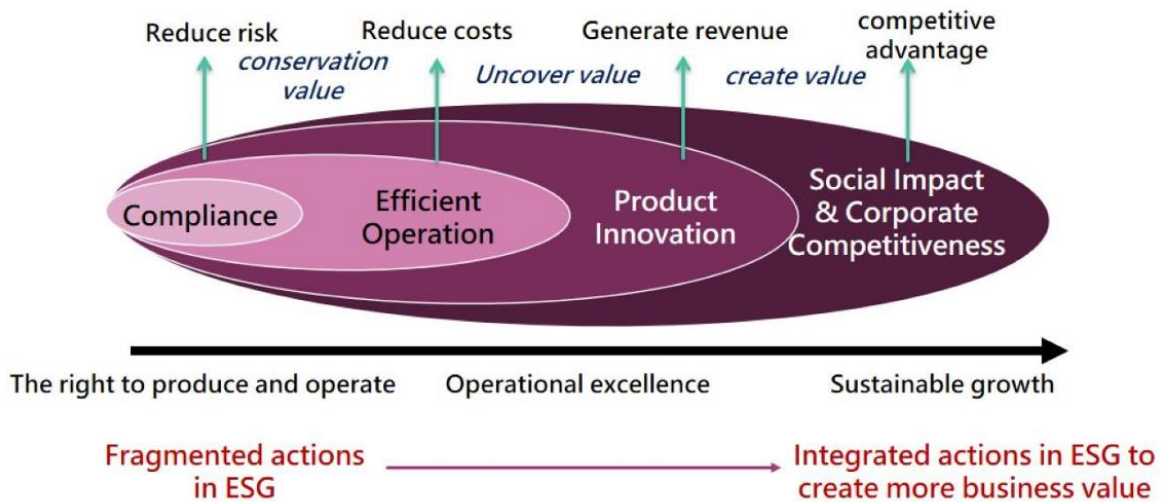
โดย Patric Chu: CEO, OrgBetter Consulting Corporation

การเปลี่ยนผ่านสู่ความยั่งยืนในปัจจุบันมิได้เป็นเพียง “ทางเลือก” ที่องค์กรสามารถพิจารณาว่าจะดำเนินการหรือไม่ หากแต่เป็นเงื่อนไขสำคัญต่อการอยู่รอดและการรักษาขีดความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลก Session 1 ของการอภิปรายได้ เน้นย้ำบทบาทของกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศภายใต้ UNFCCC และการประชุม COP ที่เป็นแรงผลักดันสำคัญต่อการกำหนด ทิศทางของภาคธุรกิจไปสู่เส้นทางสีเขียว ขณะเดียวกันแรงกดดันจากภาคเอกชนก็มีความชัดเจนยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น Apple ได้ กำหนดให้คู่ค้าทั้งหมดต้องมีเป้าหมาย Net Zero ภายในปี 2030 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าไม่เพียงแต่นโยบายสาธารณะเท่านั้น แต่ สภาพตลาดและความคาดหวังจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียก็ล้วนเป็นแรงขับเคลื่อนที่ส่งผลโดยตรงต่อการดำเนินธุรกิจ

รายงานความเสี่ยงโลกของ World Economic Forum ได้ตอกย้ำประเด็นนี้โดยจัดให้ความเสี่ยงด้านภูมิอากาศอยู่ใน ลำดับต้น ๆ ของความท้าทายระดับโลก ขณะเดียวกันการประกาศเป้าหมาย Net Zero ของประเทศต่าง ๆ และของบริษัทชั้นนำ ตลอดจนแรงกดดันจากนักลงทุนที่เรียกร้องให้มีการเปิดเผยข้อมูลด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และธรรมาภิบาล (ESG) ได้ทำให้ประเด็น ความยั่งยืนไม่ใช่เพียงกิจกรรมเพื่อสังคม แต่กลายเป็นตัวชี้วัดความน่าเชื่อถือและศักยภาพในการแข่งขันขององค์กร

ในมิติของความท้าทายเชิงกลยุทธ์ ภาคธุรกิจเผชิญปัญหาหลักสามประการ ได้แก่ ความเข้มงวดของกฎระเบียบที่ เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูลและมาตรฐานการปฏิบัติที่สูงขึ้น การบูรณาการเรื่องความยั่งยืนเข้ากับห่วงโซ่อุปทานและ กระบวนการผลิตที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น และข้อจำกัดด้านทรัพยากร โดยเฉพาะในกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ยังคงประสบ ปัญหาในการเข้าถึงเงินทุนและองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการปรับตัว

เพื่อตอบสนองต่อความท้าทายดังกล่าว Session 1 ได้นำเสนอแนวทางเชิงปฏิบัติที่องค์กรควรพิจารณา เริ่มจากการ จัดทำบัญชีคาร์บอน (Carbon Inventory) และการจัดทำรายงาน ESG ที่มีความโปร่งใสและเชื่อถือได้ จากนั้นควรนำ มาตรฐานสากลอย่าง ISO มาใช้ในการวัดและจัดการการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ควบคู่ไปกับการปรับปรุงประสิทธิภาพการ ดำเนินงานในทุกขั้นตอนของห่วงโซ่อุปทาน อีกทั้งควรลงทุนใน “การเปลี่ยนผ่านคู่ขนาน” (Twin Transformation) ที่ผสมผสาน ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมเข้ากับการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัล รวมถึงการพัฒนาทักษะบุคลากรด้าน Green Skills เพื่อ เสริมสร้างศักยภาพการแข่งขันในระยะยาว รายละเอียดดังรูปที่ 2

รูปที่ 2 แนวทางการจัดการองค์กรเพื่อพัฒนาสู่ความยั่งยืน

กล่าวโดยสรุป การเปลี่ยนผ่านสู่ความยั่งยืนไม่อาจถูกมองเพียงในฐานะประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมอีกต่อไป หากแต่เป็นยุทธศาสตร์สำคัญเพื่อความอยู่รอดขององค์กรในศตวรรษที่ 21 ธุรกิจที่เริ่มลงมือก่อนจะมีความได้เปรียบในการเข้าถึงตลาดและแหล่งทุน ในขณะที่ธุรกิจที่เพิกเฉยหรือชะลอการดำเนินการย่อมเสี่ยงต่อการถูกตัดออกจากห่วงโซ่มูลค่า ตลอดจนสูญเสียความน่าเชื่อถือในตลาดการเงินและสายตาของผู้ลงทุน

Session 2: Emerging climate finance landscape in Asia

โดย Ramnath N Iyer : Institute for Energy Economics and Financial Analysis

ภูมิทัศน์ของการเงินด้านสภาพภูมิอากาศ (Climate Finance) ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกสะท้อนให้เห็นถึงความท้าทายและโอกาสที่มีนัยสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจสีเขียวในอนาคต การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศได้ถูกยอมรับว่าเป็นทั้งประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจ หากขาดมาตรการที่มีประสิทธิภาพ ความเสียหายทางเศรษฐกิจอาจสูงถึง 38 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปีภายในปี 2050 ซึ่งยิ่งตอกย้ำถึงความจำเป็นของภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกในการเร่งปรับตัว เนื่องจากภูมิภาคนี้เป็นทั้งศูนย์กลางการเติบโตทางเศรษฐกิจและพื้นที่ที่มีความเปราะบางต่อผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอย่างชัดเจน

กองทุนสภาพภูมิอากาศระดับโลก เป็นกลไกทางการเงินสำคัญในการสนับสนุนการแก้ไขปัญหาและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยกองทุนเหล่านี้มักจัดตั้งในระดับพหุภาคี เพื่อระดมและจัดสรรเงินทุนจากประเทศพัฒนาแล้วไปยังประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งมักเป็นกลุ่มประเทศที่เปราะบางต่อผลกระทบจากสภาพภูมิอากาศมากที่สุด (รายละเอียดตามตารางที่ 1) กองทุนเหล่านี้ไม่เพียงแต่จัดหาเงินทุนโดยตรง แต่ยังทำหน้าที่เป็น “ตัวเร่ง” (anchor funding) ในโครงสร้างทางการเงินแบบผสมผสาน (Blended Finance) เพื่อช่วยลดความเสี่ยงและดึงดูดการลงทุนจากภาคเอกชน ทำให้โครงการด้านสภาพภูมิอากาศสามารถดำเนินได้จริงในประเทศกำลังพัฒนา

ตารางที่ 1 กองทุนสภาพภูมิอากาศระดับโลก

กองทุน (Fund)	ขนาดกองทุน (Size)	พื้นที่มุ่งเน้น (Focus Areas)	โครงการตัวอย่าง (Example Projects)
---------------	-------------------	-------------------------------	------------------------------------

กองทุน Green Climate Fund (GCF)	13.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (ภายในสิ้นปี 2023)	การบรรเทา (Mitigation) และการปรับตัว (Adaptation) อย่างสมดุล	เกษตรกรรมที่ยืดหยุ่นต่อสภาพภูมิอากาศในแอฟริกา, พลังงานหมุนเวียนในหมู่เกาะแปซิฟิก
กองทุน Global Environment Facility (GEF)	4.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (รอบ GEF-8)	การปรับตัวสำหรับประเทศกำลังพัฒนาที่เปราะบางที่สุด	การป้องกันชายฝั่งในบังกลาเทศ, พืชผลทนแล้งในเอธิโอเปีย
กองทุน Climate Investment Funds (CIF)	10.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (ทุนรวมทั้งหมด)	พลังงานหมุนเวียนขนาดใหญ่และการเสริมสร้างความยืดหยุ่นต่อสภาพภูมิอากาศ	โรงไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์แบบรวมแสงในโมร็อกโก, พลังงานความร้อนใต้พิภพในอินโดนีเซีย
กองทุนAdaptation Fund	1.2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ	โครงการปรับตัวเชิงรูปธรรมในพื้นที่เปราะบาง	การจัดการน้ำท่วมในโคลอมเบีย, การอนุรักษ์น้ำในวันดา

ในด้านความก้าวหน้า เอเชียแปซิฟิกเริ่มเห็นการเติบโตของตราสารหนี้สีเขียว (Green Bonds) และนวัตกรรมทางการเงิน เช่น การเงินแบบผสมผสาน (Blended Finance) และการเงินเร่งเร้า (Catalytic Finance) ซึ่งช่วยดึงดูดเงินลงทุนเอกชนเข้าสู่โครงการที่มีความเสี่ยงสูง กรณีศึกษาที่โดดเด่น ได้แก่ ความร่วมมือในรูปแบบ *Just Energy Transition Partnerships (JETP)* ในแอฟริกาใต้ อินโดนีเซีย และเวียดนาม ที่ผสมผสานเงินทุนภาครัฐและเอกชนเพื่อเร่งการเปลี่ยนผ่านด้านพลังงาน รวมถึงบทเรียนจากสถาบันการเงินสีเขียว (Green Banks) ในสหราชอาณาจักรและสหรัฐอเมริกา ที่ประสบความสำเร็จในการใช้เงินทุนสาธารณะเป็นฐานในการระดมทุนเอกชนหลายเท่า

อย่างไรก็ตาม โครงสร้างการจัดสรรเงินทุนยังคงไม่สมดุล โดยการเงินเพื่อการบรรเทา (Mitigation Finance) ได้รับถึงร้อยละ 90 ของกระแสเงินทุนทั้งหมด ขณะที่การเงินเพื่อการปรับตัว (Adaptation Finance) ซึ่งจำเป็นต่อการเสริมสร้างความยืดหยุ่นของประเทศกำลังพัฒนา กลับได้รับเพียงร้อยละ 10 ของความต้องการจริง ช่องว่างนี้ทำให้หลายประเทศในเอเชียแปซิฟิกยังขาดทรัพยากรในการสร้างภูมิคุ้มกันระยะยาวต่อความเสี่ยงจากภัยพิบัติทางธรรมชาติ แม้จะมีหลักฐานชี้ว่าการลงทุนเพียงหนึ่งดอลลาร์ในมาตรการปรับตัวสามารถสร้างผลตอบแทนทางเศรษฐกิจระหว่างสองถึงสี่สิบล้านดอลลาร์ก็ตาม

การรับมือกับปัญหาดังกล่าวจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์เชิงระบบ โดยหนึ่งคือการจัดทำมาตรฐานร่วมด้านการเงินสีเขียว เพื่อสร้างความโปร่งใสและลดความเสี่ยงจากการ “Greenwashing” อีกทั้งควรพัฒนาศักยภาพด้านทักษะและโครงสร้างพื้นฐาน รวมถึงการพัฒนาโครงการที่มีคุณสมบัติ “ลงทุนได้จริง” หรือ *Bankable Projects* ควบคู่กับการใช้กลไกลดความเสี่ยง เช่น การขยายการใช้ Blended Finance และเครื่องมืออย่าง *First-Loss Capital* ที่ช่วยจูงใจนักลงทุนเอกชนเข้าสู่ตลาดที่มีความเสี่ยงสูง แนวทางเหล่านี้หากดำเนินการได้อย่างเป็นระบบ ย่อมช่วยให้ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกสามารถปิดช่องว่างด้านการเงิน และใช้ศักยภาพของตนในการเร่งการเปลี่ยนผ่านสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำที่มั่นคงและยั่งยืนได้อย่างแท้จริง

Session 3: Metrics Strengthening Enterprises Bottom Line and Environmental Performance

โดย N Muthusezhiyan: Deputy Executive Director, CII Green Business Centre

การใช้ตัวชี้วัดหรือ Metrics ถือเป็นหัวใจสำคัญในการขับเคลื่อนธุรกิจสู่ความยั่งยืน เนื่องจากสิ่งที่สามารถวัดผลได้ย่อมสามารถจัดการและพัฒนาได้อย่างเป็นรูปธรรม การบรรยายนี้ได้สะท้อนให้เห็นว่า Metrics ไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพ ลดต้นทุน และยกระดับศักยภาพการแข่งขันของธุรกิจ โดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (MSMEs) เท่านั้น แต่ยังมีบทบาทสำคัญในการสร้างความน่าเชื่อถือในระดับสากล ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญในการเข้าสู่ตลาดโลกที่มีความต้องการมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดย Metrics ทำหน้าที่เป็นกลไกเชื่อมโยงระหว่างมิติด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และสังคม เข้าด้วยกัน ตัวอย่างเช่น การวัดความเข้มข้นของการปล่อยคาร์บอน การใช้น้ำต่อหน่วยการผลิต และการรีไซเคิลของเสียสะท้อนผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม ขณะที่ผลตอบแทนจากการลงทุนสีเขียว การประหยัดต้นทุนจากการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และส่วนแบ่งตลาดของสินค้าสีเขียวสะท้อนผลลัพธ์ทางเศรษฐกิจ ในขณะเดียวกัน การส่งเสริมคุณภาพชีวิตของแรงงานและการมีส่วนร่วมในห่วงโซ่อุปทานยังเป็นการสร้างมิติทางสังคมควบคู่กันไป

รูปที่ 3 Metrics ด้านสิ่งแวดล้อมที่มีความสำคัญต่อภาคธุรกิจ

สำหรับ MSMEs แม้จะเผชิญอุปสรรคสำคัญ เช่น ต้นทุนเริ่มต้นสูง ความรู้ความเข้าใจด้านมาตรฐานสิ่งแวดล้อมที่ยังจำกัด และข้อจำกัดในการเข้าถึงสินเชื่อ แต่ก็มีข้อได้เปรียบในด้านความคล่องตัวสูง สามารถปรับใช้โมเดลเศรษฐกิจหมุนเวียนหรือมาตรฐานสิ่งแวดล้อมได้อย่างรวดเร็ว หากได้รับการสนับสนุนที่เหมาะสมจากภาครัฐและสถาบันการเงิน เช่น เงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ หรือโครงการอบรมด้าน ESG ทั้งนี้ กรอบมาตรฐานและเครื่องมือที่เกี่ยวข้องกับ Metrics มีหลากหลาย ตั้งแต่ ISO 14001 ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในการจัดการสิ่งแวดล้อมในภาคการผลิต SBTi (Science-Based Targets initiative) ที่ช่วยกำหนดเป้าหมายให้สอดคล้องกับความตกลงปารีส ไปจนถึง GRI (Global Reporting Initiative) ซึ่งเป็นมาตรฐานการรายงาน ESG ที่ได้รับการยอมรับในระดับโลก โดยผู้ซื้อรายใหญ่ใช้เป็นเงื่อนไขสำคัญในการคัดเลือกคู่ค้า โดยบทบาทของเทคโนโลยีและนวัตกรรมยังมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนา Metrics เทคโนโลยีดิจิทัลช่วยลดต้นทุนและเพิ่มประสิทธิภาพในการวัดผล เช่น การใช้เซนเซอร์ดิจิทัลและ AI วิเคราะห์ข้อมูลการใช้พลังงานและน้ำแบบเรียลไทม์ การใช้บล็อกเชนตรวจสอบความโปร่งใสในห่วงโซ่อุปทาน ไปจนถึงการติดตั้ง IoT และสมาร์ทมิเตอร์เพื่อวัดและจัดการทรัพยากรได้อย่างแม่นยำ

ตารางที่ 2 ความท้าทายและโอกาสของธุรกิจด้านความยั่งยืน

มิติ (Aspect)	ความท้าทาย (Challenges)	โอกาส (Opportunities)
การปฏิบัติตามกฎหมาย (Compliance)	ความรู้ด้านกฎหมายและมาตรฐานสิ่งแวดล้อมยังมีจำกัด	มีโอกาสรับปรุงกระบวนการให้สอดคล้องกับ กฎระเบียบ ESG ที่เปลี่ยนแปลง
ทรัพยากรทางการเงิน (Financial Resources)	การเข้าถึงเงินทุนเพื่อการลงทุนด้านเทคโนโลยี สะอาดยังจำกัด	เข้าถึงแหล่งเงินทุนสีเขียว เงินอุดหนุน และเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ
ความเชี่ยวชาญทางเทคนิค (Technical Expertise)	ขาดความรู้ด้านเทคนิคในการนำแนวทางที่ยั่งยืนมาใช้	สามารถสร้างความร่วมมือกับสถาบันด้าน เทคนิค และได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ
การเข้าถึงตลาด (Market Access)	ยากต่อการเข้าสู่ตลาดที่ได้รับการรับรองด้าน สิ่งแวดล้อมหรือห่วงโซ่อุปทานระดับโลก	การมีฉลากสิ่งแวดล้อมและการรับรองสามารถ เปิดตลาดใหม่ทั้งในและต่างประเทศ
การสร้างความตระหนักและการฝึกอบรม (Awareness and Training)	บุคลากรและผู้บริหารมีความตระหนักด้าน สิ่งแวดล้อมยังน้อย	สามารถใช้โครงการพัฒนาศักยภาพ การฝึกอบรมออนไลน์ และโครงการที่รัฐบาลสนับสนุน

ความคาดหวังของลูกค้า (Customer Expectations)	ยากต่อการตามให้ทันกับความคาดหวังด้านความยั่งยืนที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว	การดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืนช่วยเพิ่มคุณค่าของแบรนด์และความภักดีของลูกค้า
---	---	--

กรณีศึกษาจากประเทศในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของการนำ Metrics มาใช้จริง อาทิ SMEs สิ่งทอในเวียดนามที่ใช้มาตรฐาน ISO 14001 เพื่อลดการใช้น้ำลง 20% และสร้างความเชื่อมั่นในตลาดยุโรป หรือสหกรณ์เกษตรในฟิลิปปินส์ที่พัฒนา Metrics การจัดการของเสียเป็นปุ๋ยหมักเพื่อเข้าถึงสินเชื่อสีเขียว รวมทั้ง SMEs ในอินเดียภายใต้โครงการ GreenCo ที่สามารถลดการใช้พลังงานต่อหน่วยผลิตได้ถึง 30% ภายในห้าปี โดยในเชิงกลยุทธ์ ภาครัฐและภาคเอกชนควรร่วมกันพัฒนา คู่มือและเครื่องมือวัดผลมาตรฐานที่ใช้งานง่าย สำหรับ MSMEs เสริมสร้างความร่วมมือระหว่างสมาคมอุตสาหกรรม ภาครัฐ และองค์กรระหว่างประเทศ อีกทั้งควรส่งเสริมให้สถาบันการเงินผูกอัตราดอกเบี้ยเข้ากับผลการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อม เช่น มอบสิทธิประโยชน์ทางการเงินแก่บริษัทที่มีผลการลดคาร์บอนโดดเด่น

กล่าวโดยสรุป Metrics มิใช่เพียงเครื่องมือเชิงเทคนิค หากแต่เป็นกลไกเชิงกลยุทธ์ที่ช่วยขับเคลื่อนธุรกิจ โดยเฉพาะ MSMEs ให้สามารถยกระดับศักยภาพการแข่งขันในตลาดโลกได้อย่างยั่งยืน พร้อมทั้งสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero) ในระดับประเทศและภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

Session 4: Cases from Lao PDR on the Role of the Central Bank for Strengthening MSMEs Access to Finance

โดย Maniphone Intavanh: Deputy Director General Bank Supervision Department

การบรรยายนี้นำเสนอกรณีศึกษาจาก สปป.ลาว โดยมุ่งเน้นบทบาทของธนาคารแห่ง สปป.ลาว (Bank of the Lao PDR: BOL) ในการเสริมสร้างการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของวิสาหกิจขนาดกลาง ขนาดย่อม และรายย่อย (MSMEs) ซึ่งถือเป็นกลไกสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เนื่องจาก MSMEs มีบทบาทสำคัญในการสร้างการจ้างงาน การขับเคลื่อน GDP และการกระจายโอกาสทางเศรษฐกิจทั่วประเทศ อย่างไรก็ตาม MSMEs ยังเผชิญข้อจำกัดหลายประการ ทั้งด้านการขาดหลักประกัน ความรู้ด้านการเงิน และต้นทุนทางการเงินที่สูง จึงทำให้การเข้าถึงแหล่งทุนอย่างเป็นระบบยังคงเป็นความท้าทายสำคัญ

ธนาคารกลางของ สปป.ลาวได้กำหนดนโยบายการเงินและเครื่องมือกำกับดูแลที่มุ่งเน้นให้สถาบันการเงินสนับสนุนสินเชื่อแก่ MSMEs ภายใต้กลไกตลาดที่มีการควบคุม โดย BOL ทำหน้าที่กำกับดูแลระบบสถาบันการเงิน การบริหารนโยบายการเงิน และการกำกับระบบการชำระเงิน ทั้งนี้ ภายใต้วิสัยทัศน์ 10 ปีและแผนพัฒนาสถาบันการเงินและการเงินการคลัง พ.ศ. 2030 ได้กำหนดให้การส่งเสริมการเข้าถึงทางการเงินของ MSMEs เป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์หลัก BOL จึงได้ออกระเบียบต่าง ๆ เช่น ระเบียบว่าด้วยการอนุมัติสินเชื่อที่ต้องมีวัตถุประสงค์ชัดเจน มีหลักประกัน หรือผ่านการค้ำประกันจากบริษัทค้ำประกันเครดิต รวมทั้งการกำหนดอัตราดอกเบี้ยและวงเงินสินเชื่อที่เหมาะสม เพื่อให้สอดคล้องกับการบริหารความเสี่ยงของสถาบันการเงิน

นอกจากนี้ BOL ยังได้ดำเนินโครงการสนับสนุนที่สำคัญ เช่น กองทุน Lao Access to Finance Fund (LAFF) ซึ่งได้รับการสนับสนุนด้านเงินทุนจาก KfW (Kreditanstalt für Wiederaufbau) และความช่วยเหลือทางวิชาการจาก Agriculture and Finance Consultants (AFC) โดยมุ่งเน้นการจัดสรรสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำให้กับ MSMEs ในชนบทผ่านธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินรายย่อย กองทุนนี้ประสบความสำเร็จสูงจนมีการขยายวงเงินสนับสนุนเพิ่มเติม และในปัจจุบันครอบคลุมถึง 17 จังหวัดจาก 18 จังหวัดทั่วประเทศ อีกทั้งยังมีนโยบายของรัฐบาลที่กำหนดให้ BOL จัดสรรเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและชนบท โดยเฉพาะการเกษตร ซึ่งเป็นภาคส่วนสำคัญตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2021–2025)

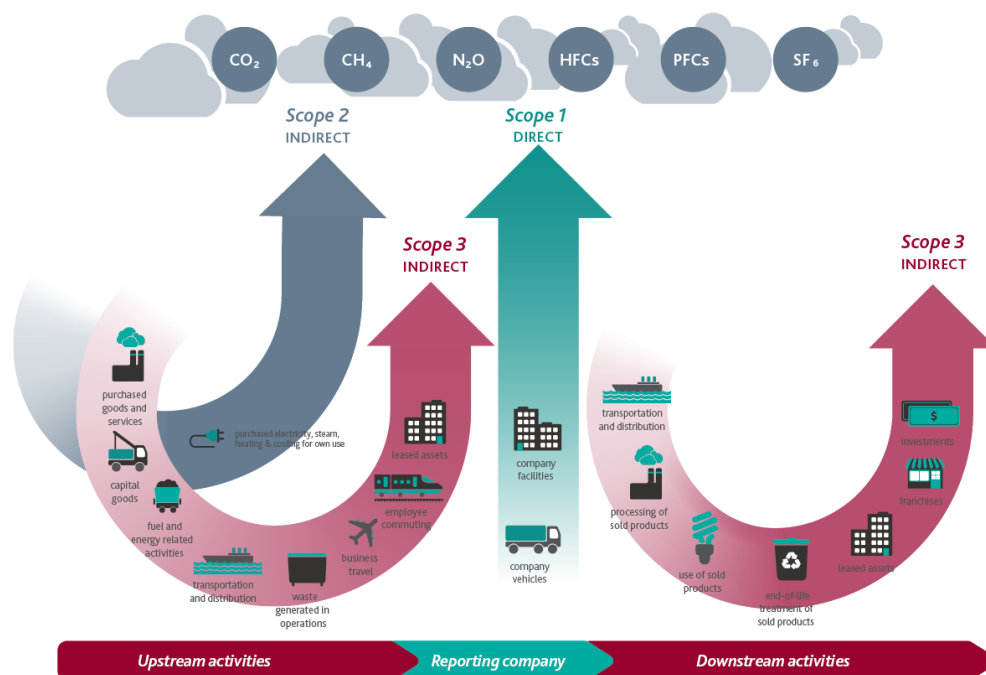
บทเรียนที่สำคัญจากกรณีศึกษาของ สปป.ลาว คือ แม้จะมีมาตรการและโครงการสนับสนุนจาก BOL แต่ MSMEs ยังคงเผชิญความท้าทายจากข้อจำกัดด้านการทำบัญชี ความรู้ทางการเงิน และธรรมาภิบาลองค์กร รวมทั้งการมีสถานะนอกระบบที่สูง ทำให้ธนาคารยังมองว่า MSMEs เป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงในการอนุมัติสินเชื่อ ในอนาคต BOL มีแนวทางในการพัฒนารอบกำกับดูแลที่ยืดหยุ่นมากขึ้น ควบคู่กับการเสริมสร้างระบบสนับสนุน เช่น โครงการฝึกอบรมทางการเงินและการพัฒนาหลักประกัน

เพื่อให้ MSMEs มีความสามารถในการเข้าถึงแหล่งทุนอย่างยั่งยืนและมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ

Session 5: Building Capacity in ESG: GHG Protocols and Carbon Accounting

โดย N Muthusezhiyan: Deputy Executive Director, CII Green Business Centre

การบรรยายนี้มุ่งเน้นการสร้างความเข้าใจด้าน ESG ผ่านการทำความเข้าใจ GHG Protocol และการทำ Carbon Accounting ซึ่งถือเป็นกลไกสำคัญในการวัด รายงาน และจัดการการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (GHG) ขององค์กร โดยเชื่อมโยงกับมาตรฐานสากล เช่น ISO 14064 ที่ช่วยให้องค์กรมีกรอบการดำเนินงานที่น่าเชื่อถือและสามารถเปรียบเทียบได้ในระดับสากล โดยในส่วนของกรอบมาตรฐาน ได้เน้นย้ำว่า GHG Protocol เป็นแนวทางหลักในการวัดและรายงานการปล่อยก๊าซ ขณะที่ ISO 14064 แบ่งออกเป็นสามมิติ ได้แก่ การรายงานในระดับองค์กร การรายงานในระดับโครงการ และการตรวจสอบทวนสอบเพื่อยืนยันความถูกต้องของข้อมูล นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึง ขอบเขตการปล่อย (Scopes) ที่ครอบคลุมการปล่อยโดยตรงจากกิจกรรมขององค์กร (Scope 1) การปล่อยทางอ้อมจากการใช้พลังงาน (Scope 2) และการปล่อยอื่น ๆ ในห่วงโซ่มูลค่าที่เกี่ยวข้องกับซัพพลายเออร์ ลูกค้า และการใช้ผลิตภัณฑ์ (Scope 3) สำหรับวิธีการคำนวณ ได้อธิบายหลักการที่ใช้ข้อมูลกิจกรรมผนวกกับค่าปัจจัยการปล่อย และศักยภาพในการกักโลกร้อน (GWP) โดยเน้นความสำคัญของการเลือกใช้แหล่งข้อมูล ทั้งจากข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จากซัพพลายเออร์และข้อมูลทุติยภูมิจากค่าเฉลี่ยอุตสาหกรรม รวมถึงการใช้ Emission Factors ในระดับสากล (Tier 1) ระดับประเทศ (Tier 2) และระดับเฉพาะอุตสาหกรรม (Tier 3) เพื่อความเหมาะสมและความน่าเชื่อถือ

Source: Greenhouse Gas Protocol: Corporate Value Chain (Scope 3) Accounting and Reporting Standard

รูปที่ 4 ขอบเขตการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (Scopes) ภายใต้หลักการของ GHG Protocol

กรณีศึกษาจากองค์กรชั้นนำทั่วโลกสะท้อนให้เห็นแนวทางปฏิบัติที่แตกต่างกัน แต่ล้วนมีจุดร่วมคือการใช้ ESG และ Carbon Accounting เป็นเครื่องมือหลัก Toyota ตั้งเป้า Zero CO₂ ครอบคลุมทั้งกระบวนการผลิตและห่วงโซ่อุปทาน ขณะที่ Microsoft ประกาศเป้าหมาย Carbon Negative ภายในปี 2030 และใช้พลังงานหมุนเวียน 100% ภายในปี 2025 ส่วน IKEA ให้

ความสำคัญกับ Scope 3 โดยเฉพาะการเดินทางของลูกค้าที่คิดเป็นสัดส่วนการปล่อยกว่า 80% ของทั้งหมด ขณะเดียวกัน Gucci ได้สนับสนุนซัพพลายเออร์ผ่าน Green Loans มูลค่ากว่า 230 ล้านยูโร เพื่อขับเคลื่อนการผลิตที่ยั่งยืน

การใช้ GHG Protocol และ ISO 14064 ไม่เพียงแต่เพิ่มความโปร่งใสและความน่าเชื่อถือของข้อมูลเท่านั้น แต่ยังเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเข้าถึงตลาดโลกและเงินทุนสีเขียว ESG จึงถือเป็นโอกาสทางธุรกิจที่ช่วยยกระดับขีดความสามารถขององค์กร อย่างไรก็ตาม ความท้าทายของธุรกิจไทยและในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกยังอยู่ที่ข้อจำกัดด้านข้อมูล เงินทุน และทักษะทางเทคนิค โดยเฉพาะในกลุ่ม SMEs ที่ยังขาดความพร้อมในการจัดทำบัญชีคาร์บอน

ในเชิงนโยบาย ภาครัฐมีบทบาทในการพัฒนาฐานข้อมูลปัจจัยการปล่อยในระดับประเทศ จัดทำโปรแกรมฝึกอบรม และผลักดันกลไกทางการเงินที่เชื่อมโยงกับการลดการปล่อย เช่น Green Loans ทั้งนี้ การสร้างศักยภาพด้าน ESG และการใช้ Carbon Accounting คือหัวใจสำคัญในการขับเคลื่อนสู่เป้าหมาย Net Zero โดยองค์กรที่สามารถดำเนินการได้อย่างโปร่งใสและต่อเนื่อง จะได้รับความน่าเชื่อถือจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย พร้อมทั้งเพิ่มศักยภาพการแข่งขันในเวทีโลก

Session 6: ESG Reporting for Transparency and Mitigation of Risk

โดย Patric Chu: CEO, OrgBetter Consulting Corporation

การบรรยายนี้มุ่งเน้นบทบาทของการรายงานด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และธรรมาภิบาล (ESG Reporting) ในการสร้างความโปร่งใสและลดความเสี่ยงต่อธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้แรงกดดันที่เพิ่มขึ้นจากนักลงทุน ลูกค้า และหน่วยงานกำกับดูแล การจัดทำรายงาน ESG ตามมาตรฐานสากลจึงไม่เพียงช่วยให้องค์กรเข้าถึงตลาดการเงินได้ง่ายขึ้น แต่ยังเพิ่มระดับความน่าเชื่อถือและความไว้วางใจในสายตาของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ในส่วนของกรอบมาตรฐานการรายงาน ESG ที่สำคัญ ได้มีการกล่าวถึงหลายกรอบ ได้แก่ GRI (Global Reporting Initiative) ซึ่งครอบคลุมทั้งมิติสิ่งแวดล้อม สังคม และธรรมาภิบาล และได้รับการพัฒนามาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 1997 จนถึง GRI 2021, SASB (Sustainability Accounting Standards Board) ที่เน้นการเปิดเผยประเด็นด้านความยั่งยืนซึ่งมีผลทางการเงิน ครอบคลุมกว่า 11 อุตสาหกรรมและ 77 สาขาเศรษฐกิจ, TCFD (Task Force on Climate-related Financial Disclosures) ที่เน้นการเปิดเผยความเสี่ยงและโอกาสด้านสภาพภูมิอากาศ โดยมีองค์ประกอบหลัก 4 ประการ ได้แก่ Governance, Strategy, Risk Management และ Metrics & Targets รวมทั้ง IFRS (International Financial Report Standard) ที่สะท้อนแนวโน้มการบูรณาการ ESG Reporting เข้ากับมาตรฐานการเงินในอนาคต

รูปที่ 5 Major standard for ESG

ESG Reporting ไม่ได้เป็นเพียงกระบวนการรายงานข้อมูล แต่เป็นการบริหารความเสี่ยงที่มีผลโดยตรงต่อความสามารถในการเข้าถึงเงินทุน อีกทั้งเมื่อเปรียบเทียบมาตรฐานต่าง ๆ จะเห็นความแตกต่างในมุมมอง เช่น GRI ที่มุ่งเน้นผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม, SASB ที่เน้นประเด็นเชื่อมโยงกับผลทางการเงิน และ TCFD ที่มุ่งประเด็นความเสี่ยงด้านภูมิอากาศที่กระทบต่อผู้ลงทุน ขณะเดียวกัน ESG Reporting ที่ได้มาตรฐานยังเป็นโอกาสสำคัญสำหรับธุรกิจไทยในการเข้าถึงนักลงทุนต่างชาติและยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน แต่ความท้าทายที่ต้องเผชิญคือการขาดบุคลากรที่มีทักษะเฉพาะด้านและต้นทุนที่สูง โดยเฉพาะในกลุ่มธุรกิจ SMEs ซึ่งรัฐบาลสามารถสนับสนุนการดำเนินงานของ โดยกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำด้าน ESG Reporting

สำหรับบริษัทจดทะเบียน จัดตั้งศูนย์กลางข้อมูล ESG เพื่อลดภาระต้นทุนของธุรกิจขนาดเล็ก และเร่งส่งเสริมการฝึกอบรมบุคลากรด้าน ESG เพื่อสร้างความพร้อมของตลาดแรงงานในอนาคต

สรุปได้ว่า การรายงาน ESG กำลังเปลี่ยนผ่านจากการปฏิบัติที่สมัครใจไปสู่ข้อบังคับในหลายประเทศ การเตรียมความพร้อมขององค์กรในด้าน ESG Reporting จึงมีความสำคัญยิ่ง ไม่เพียงเพื่อสร้างความโปร่งใสและการยอมรับในระดับสากล แต่ยังเป็นกลไกสำคัญในการบริหารความเสี่ยงเชิงกลยุทธ์และเสริมสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันให้แก่ธุรกิจไทยบนเวทีโลก

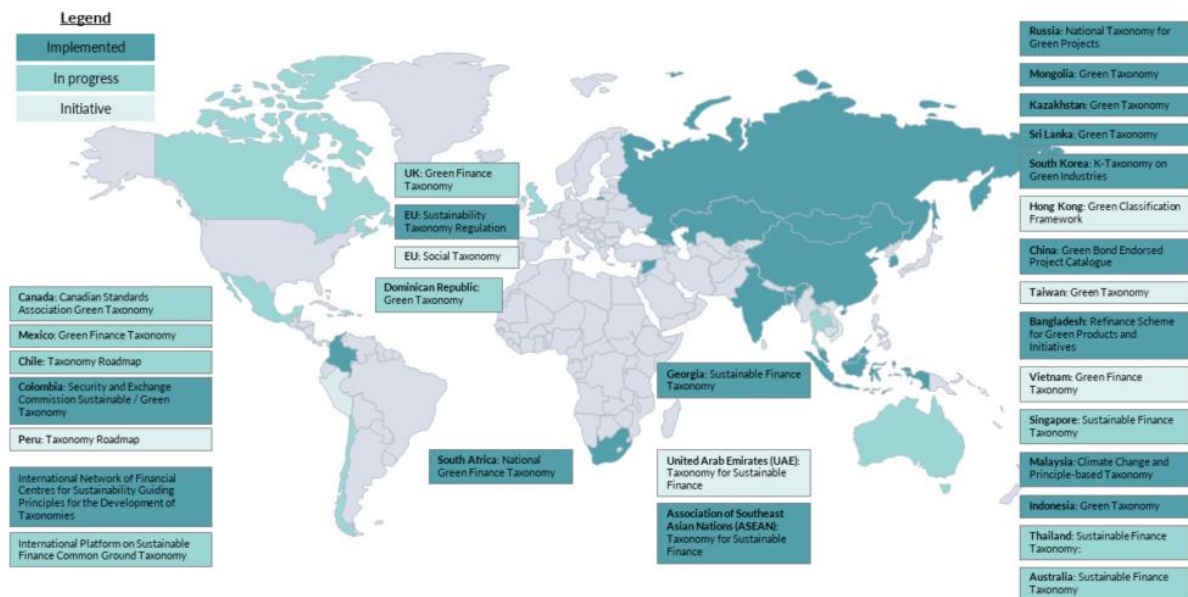
Session 7: Leveraging Climate Finance Instruments

โดย Ramnath N Iyer : Institute for Energy Economics and Financial Analysis

การบรรยายนี้มุ่งเน้นการสำรวจและทำความเข้าใจเครื่องมือทางการเงินด้านสภาพภูมิอากาศ (Climate Finance Instruments) ซึ่งถือเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจสู่คาร์บอนต่ำ โดยเฉพาะในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก การนำเสนอได้ครอบคลุมตั้งแต่การกำหนดราคาคาร์บอน (Carbon Pricing) ตลาดคาร์บอนภาคสมัครใจ (VCMs) เครื่องมือทางการเงินใหม่ ๆ เช่น Transition Credits การพัฒนาระบบ Taxonomy สีเขียว ไปจนถึงการลงทุนในพลังงานหมุนเวียนและนวัตกรรมด้านโมเดลธุรกิจ โดยการกำหนดราคาคาร์บอน เป็นหนึ่งในหัวข้อหลัก โดยได้เปรียบเทียบระหว่าง Carbon Tax, Emission Trading System (ETS) และ Carbon Crediting ทั้งนี้ระบบ Cap แบบ Absolute ที่ใช้ในสหภาพยุโรปและเกาหลีใต้ มีประสิทธิภาพสูงและต้นทุนต่ำกว่าระบบ Intensity-Based Cap ที่ใช้ในจีน อย่างไรก็ตาม ระดับราคาคาร์บอนในเอเชียยังคงต่ำกว่าที่ควรจะเป็นเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย Paris Agreement เช่น จีนมีค่าเฉลี่ยเพียง 11.4 ดอลลาร์สหรัฐต่อตัน ขณะที่ระดับที่เหมาะสมควรอยู่ที่ 50-100 ดอลลาร์สหรัฐต่อตัน ในด้านของ ตลาดคาร์บอนภาคสมัครใจ (VCMs) หลายประเทศในเอเชียเริ่มบูรณาการเข้ากับระบบกำกับดูแล เช่น สิงคโปร์ที่อนุญาตให้ใช้เครดิตภาคสมัครใจมาชำระภาษีคาร์บอนได้ถึง 5% ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ที่มีการกำหนดมาตรการสนับสนุน และจีนที่อนุญาตให้ใช้ CCERs ในการปฏิบัติตามข้อกำหนด ขณะเดียวกันประเทศไทยก็ได้ก้าวเข้าสู่เวทีการค้าระหว่างประเทศด้วยการขาย ITMOs ให้สวีตเซอร์แลนด์

Transition Credits ถูกนำเสนอเป็นเครื่องมือใหม่เพื่อสนับสนุนการปิดโรงไฟฟ้าถ่านหินก่อนกำหนด โดยรายได้จากการขายเครดิตจะถูกนำไปชดเชยรายได้ที่สูญเสียและลงทุนในพลังงานสะอาด ราคาของเครดิตอยู่ระหว่าง 11-52 ดอลลาร์สหรัฐต่อตัน CO₂e โดยมูลค่าของเครื่องมือประเภทนี้ยังขึ้นอยู่กับปัจจัยตลาด กรอบกำกับดูแล และวิธีการคำนวณปริมาณการลดการปล่อย

ในประเด็น Green Taxonomies การพัฒนาระบบการจัดหมวดหมู่กิจกรรมสีเขียวที่สอดคล้องกับมาตรฐานสากลถือเป็นหัวใจสำคัญในการสร้างความเชื่อมั่นและดึงดูดการลงทุน ตัวอย่างเช่น สิงคโปร์ใช้ระบบ “ไฟจราจร” แยกกิจกรรมตามการบรรเทาการปรับตัว และการเปลี่ยนผ่าน ขณะที่อินโดนีเซียและมาเลเซียเน้นทั้งกิจกรรมสีเขียวและ Transition ส่วนจีนและสหภาพยุโรปกำลังร่วมกันพัฒนา Common Ground Taxonomy สำหรับประเทศไทยเองก็กำลังดำเนินการพัฒนา Thailand Taxonomy ให้สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

รูปที่ 6 ภาพรวมพัฒนาการของ Green Taxonomies ในโลก

อีกหนึ่งประเด็นสำคัญคือ การเงินและโมเดลธุรกิจพลังงานหมุนเวียน ซึ่งครอบคลุมการจัดหาเงินทุนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น Project Finance, Power Purchase Agreements (PPAs), Feed-in Tariff (FIT) รวมถึงโมเดลใหม่ ๆ เช่น Agri-PV และ REITs โดยมุ่งเน้นการลดต้นทุนการผลิตไฟฟ้าจาก Solar และ Wind ที่ทำให้พลังงานหมุนเวียนสามารถแข่งขันได้มากขึ้น อีกทั้งยังมีการพูดถึงมาตรการบริหารความเสี่ยงทางการเงิน เช่น การประกันภัย การใช้คอกโป PPPs และ Blended Finance เพื่อดึงดูดการลงทุนและลดต้นทุนเงินทุน

การบรรยายนี้สะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการบูรณาการระหว่างกลไกทางการเงินและมาตรการเชิงนโยบายที่สอดคล้องกัน เพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนผ่านพลังงานและบรรลุเป้าหมายด้านสภาพภูมิอากาศ ความท้าทายที่ยังคงปรากฏชัดคือระดับราคาคาร์บอนที่ต่ำเกินไป ความไม่ชัดเจนของ Transition Credits ที่ยังอยู่ในช่วงเริ่มต้น และความจำเป็นของการมี Taxonomy ที่เป็นเอกภาพในระดับภูมิภาค การก้าวข้ามข้อจำกัดเหล่านี้จำเป็นต้องอาศัยกรอบนโยบายที่มั่นคง มาตรการสนับสนุนการลงทุนที่เพียงพอ และความร่วมมือระหว่างประเทศ

Session 8: Approach to Green Finance in Lao PDR

โดย Somvixay Chanthavong: Bank Supervision Department Bank of the Lao PDR

การบรรยายนี้นำเสนอแนวทางการพัฒนาการเงินสีเขียว (Green Finance) ใน สปป.ลาว โดยเริ่มจากบริบทด้านสภาพภูมิอากาศและเศรษฐกิจ ซึ่งประเทศลาวเป็นหนึ่งในประเทศที่มีความเปราะบางต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะปัญหาอุทกภัยและภัยแล้งที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจในภาคการเกษตรและพลังงานน้ำ ทั้งยังสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการเร่งลงทุนและนวัตกรรมเพื่อเพิ่มความพร้อมในการปรับตัว สอดคล้องกับดัชนี ND-GAIN (Notre Dame Global Adaptation Initiative Index) ปี 2023 ที่จัดอันดับให้ลาวอยู่ในลำดับที่ 137 จาก 181 ประเทศ ซึ่งบ่งชี้ถึงความเร่งด่วนในการดำเนินการด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอย่างจริงจัง

รัฐบาลลาวได้แสดงเจตจำนงที่ชัดเจนในการบรรลุเป้าหมายด้านสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา โดยตั้งเป้าลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกลงร้อยละ 60 ภายในปี 2030 และบรรลุความเป็นกลางทางคาร์บอน (Net Zero) ภายในปี 2050 ผ่านการดำเนินงาน

ที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2021–2025) ยุทธศาสตร์การเติบโตสีเขียวแห่งชาติจนถึงปี 2030 และพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ทั้งนี้ ธนาคารแห่ง สปป.ลาว (BOL) ยังได้บูรณาการแผน ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคการเงินและตลาดทุน เพื่อสร้างระบบการเงินที่เอื้อต่อการลงทุนด้านความยั่งยืนในระยะยาว

แนวทางการเงินสีเขียวในลาวได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดย BOL และ IFC (International Finance Corporation) ได้ลงนามบันทึกความเข้าใจในปี 2022 เพื่อวางรากฐานด้านนโยบายและกรอบการเงินสีเขียว รวมถึงการสนับสนุนการออกสินเชื่อสีเขียว อีกทั้งในปี 2023 นายกรัฐมนตรีได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อพัฒนาตลาด Green, Social และ Sustainability Bonds โดยมีผู้ว่าการ BOL เป็นประธาน นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการหลักทรัพย์ลาวยังได้ศึกษาและปรับใช้มาตรฐานอาเซียน เพื่อส่งเสริมการออกพันธบัตรสีเขียว และพัฒนานโยบายมุ่งใจเพื่อระดมทุนจากภาคเอกชนเข้าสู่โครงการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

อีกหนึ่งก้าวสำคัญคือการพัฒนา Lao Green Finance Taxonomy ซึ่งถือเป็นเครื่องมือในการกำหนดเกณฑ์และจำแนก กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ถือเป็นสีเขียว โดยใช้ระบบ “ไฟจราจร” แบ่งกิจกรรมออกเป็น Green, Amber และ Red เพื่อสร้างมาตรฐานที่โปร่งใสและสอดคล้องกับ Taxonomy ของอาเซียน โดยในระยะเริ่มต้น (Phase I) จะมุ่งเน้นไปที่ 3 ภาคส่วนหลัก ได้แก่ พลังงาน เกษตรและป่าไม้ และการขนส่ง ซึ่งเป็นสาขาที่มีศักยภาพสูงต่อการลดการปล่อยก๊าซและการดึงดูดการลงทุน ทั้งนี้ ยังมีการผลักดันการออก Green Bond ผ่านความร่วมมือกับสถาบันการเงิน เช่น ธนาคารเพื่อการเกษตร (APB) และองค์กรระหว่างประเทศ เพื่อระดมทุนสนับสนุนเป้าหมาย NDC ภายใต้ความตกลงปารีส

กล่าวโดยสรุป แนวทางการเงินสีเขียวของ สปป.ลาว ถือเป็นการผสมผสานระหว่างกรอบนโยบายระดับชาติ กลไกทางการเงิน และความร่วมมือระหว่างประเทศ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างระบบการเงินที่ยั่งยืน โปร่งใส และสามารถตอบสนองต่อความท้าทาย ด้านสภาพภูมิอากาศในปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังช่วยยกระดับความเชื่อมั่นของนักลงทุน และสร้างรากฐานสำคัญในการพัฒนาประเทศไปสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำในอนาคต

Session 9: MSMEs Promotion Fund

โดย Ms. Sengkeo PHOUTTHAVONG, Deputy Director General of MSME Fund

กองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดจิ๋ว ขนาดย่อม และขนาดกลาง (MSME Promotion Fund) ถือเป็นกลไกสำคัญของ สปป.ลาว ในการสนับสนุนเศรษฐกิจฐานรากและเสริมสร้างศักยภาพของผู้ประกอบการรายย่อย กองทุนดังกล่าวก่อตั้งขึ้นภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า รวมทั้งกระทรวงการคลัง โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อระดมและจัดสรรเงินทุนจากแหล่งภายในประเทศและระหว่างประเทศ เพื่อนำมาใช้ส่งเสริมการเติบโตของวิสาหกิจในลักษณะต่อเนื่อง ยั่งยืน และมีประสิทธิภาพ โดยในด้านโครงสร้างของภาคธุรกิจ สถิติปี 2020 แสดงให้เห็นว่าวิสาหกิจ MSMEs มีจำนวนคิดเป็น 99.8% ของสถานประกอบการทั้งหมดในประเทศ และมีบทบาทสำคัญในการสร้างงานกว่า 80% ของตลาดแรงงาน แต่กลับมีสัดส่วนต่อ GDP เพียง 16% และการส่งออก 12% เพื่อส่งเสริมศักยภาพของภาคธุรกิจนี้ รัฐบาลได้ออกกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง เช่น กฎหมายส่งเสริม MSME (2022), กฎกระทรวงการจัดประเภท MSME (2023) และกฎกระทรวงกองทุนส่งเสริม MSME (2023) ซึ่งเป็นกรอบการดำเนินงานเชิงสถาบันที่ชัดเจน

กองทุน MSME ได้รับการสนับสนุนด้านเงินทุนจากหลายโครงการ หนึ่งในนั้นคือความร่วมมือกับธนาคารพัฒนาเอเชีย (ADB) ผ่านโครงการ “Sustainable Agrifood System Sector Project” มูลค่า 18 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ทั้งนี้กองทุนไม่ได้ให้สินเชื่อแก่ MSMEs โดยตรง แต่ดำเนินการผ่านสถาบันการเงินในประเทศในรูปแบบ “Two Step Loan” เพื่อลดต้นทุนการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของผู้ประกอบการและปรับให้สอดคล้องกับนโยบายภาครัฐในแต่ละช่วงเวลา พร้อมทั้งมีระบบติดตามหลังการปล่อยกู้ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพให้กับผู้กู้ ในด้านผลลัพธ์เชิงประจักษ์ กองทุนสามารถปล่อยกู้ผ่านสถาบันการเงินไปยัง MSMEs ได้กว่า 3,357 ราย คิดเป็น 4,419 สัญญาสินเชื่อ รวมมูลค่า 1,708.09 พันล้านกีบ หรือประมาณ 81.38 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ณ สิ้นเดือนมิถุนายน 2025 โดยที่น้ำหนักขาดคือกว่า 65% ของผู้กู้เป็นผู้ประกอบการสตรี และมีอัตราหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) อยู่เพียง 0.089% ซึ่งสะท้อนถึงความสำเร็จในการบริหารความเสี่ยงทางการเงินและศักยภาพของกองทุนในการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่ภาค MSMEs ในลาว

Session 10: Saleumsouk Micro Finance Institute

Saleumsouk Microfinance Institution (SMFI) ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2014 ในฐานะสถาบันไมโครไฟแนนซ์ประเภทไม่รับฝากเงิน โดยมีพันธกิจเพื่อมุ่งเน้นการให้บริการทางการเงินที่เข้าถึงง่าย โปร่งใส และมีความยั่งยืน เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของชุมชนใน สปป.ลาว SMFI ยึดถือการบริหารจัดการด้วยแนวคิดที่ผสมผสานความรัก ความกลมเกลียว และการบริการที่อบอุ่น พร้อมทั้งมุ่งสู่การเป็นต้นแบบสถาบันการเงินที่มั่นคงทั้งด้านการเงินและการดำเนินงาน

ในเชิงวิสัยทัศน์ SMFI มุ่งสร้างระบบการเงินที่มีนวัตกรรม ใช้การจัดการโดยชุมชนเป็นศูนย์กลาง และให้โอกาสที่เท่าเทียมต่อการเข้าถึงบริการทางการเงิน ขณะที่พันธกิจหลักคือการช่วยเหลือครัวเรือนให้สามารถสร้างรายได้ เพิ่มความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และยกระดับคุณภาพชีวิต ผ่านการให้สินเชื่อรายย่อย การส่งเสริมการรู้เท่าทันทางการเงิน ตลอดจนการทำงานร่วมกับองค์กรและนักลงทุนทั้งในและต่างประเทศที่มีเป้าหมายการพัฒนาเดียวกัน นอกจากนี้ SMFI ยังมีค่านิยมหลัก (Core Values) ภายใต้อำนาจ PROUD ได้แก่ การให้บริการที่จริงใจและโปร่งใส (Pure) การให้เกียรติและเคารพผู้อื่น (Respect) การช่วยเหลือทั้งทางการเงินและไม่ใช่ทางการเงิน (Offer Help) การทำงานเป็นหนึ่งเดียว (Unify) และการมุ่งมั่นส่งมอบผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรม (Deliver Results)

SMFI มีเครือข่ายสำนักงานย่อยจำนวน 6 แห่ง ครอบคลุมพื้นที่ 24 เขต 390 หมู่บ้าน และ 370 ศูนย์ ด้วยอัตราการชำระคืนสินเชื่อสูงถึง 99.04% และบุคลากรรวมกว่า 60 คน บริการหลักครอบคลุมทั้ง สินเชื่อธุรกิจ สำหรับทุนหมุนเวียนและโครงการที่สร้างรายได้ สินเชื่อเกษตรกรรม สำหรับการผลิิตพืชผล การเลี้ยงสัตว์ และการจัดหาเครื่องจักรเกษตร นอกจากนี้ยังมีระบบ การตรวจสอบธุรกิจของลูกค้า (Client Validation) และการจัดประชุมศูนย์ (Center Meetings) รายสัปดาห์เพื่อเป็นเวทีในการเก็บชำระหนี้ กระจายสินเชื่อ และเสริมสร้างศักยภาพผู้นำชุมชน ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันและการติดตามผลอย่างใกล้ชิด

ในด้านการพัฒนาศักยภาพองค์กร SMFI มีการจัดฝึกอบรมให้แก่บุคลากรอย่างต่อเนื่อง โดยได้รับการสนับสนุนจากผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศ เช่น จากฟิลิปปินส์ เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้และแนวปฏิบัติที่ดีที่สุดในด้านไมโครไฟแนนซ์ พร้อมทั้งมีโครงการช่วยเหลือชุมชนที่ประสบภัยธรรมชาติและโครงการสนับสนุนศูนย์การเงินต้นแบบในพื้นที่ชนบทที่ห่างไกล ทั้งนี้ แผนการดำเนินงานในอนาคตของ SMFI มุ่งขยายความร่วมมือกับองค์กรที่มีเป้าหมายการพัฒนาเดียวกัน และยกระดับมาตรฐานการให้บริการทางการเงินเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของประชาชนใน สปป.ลาว

Session 11 Group Work

กิจกรรมกลุ่มที่ประกอบด้วยสมาชิก 5 คนจากประเทศไทย มาเลเซีย ลาว มองโกเลีย และฟิลิปปินส์ โดยจำลองเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสิ่งทอที่ต้องดำเนินการคำนวณคาร์บอนฟุตพริ้นต์ของภาคส่วนสิ่งทอ/เสื้อผ้า (Scope 1, 2, 3) เสนอแนวทางเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร คิดโครงการพลังงานหมุนเวียนพร้อมทางเลือกทางการเงิน และเชื่อมโยงกับความท้าทายของอุตสาหกรรมสิ่งทอโดยเฉพาะ โดยผลการดำเนินงานแสดงให้เห็นแนวทางที่เป็นรูปธรรมในการ ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของอุตสาหกรรมสิ่งทอ ผ่านการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรและการลงทุนในพลังงานหมุนเวียน ควบคู่กับการพิจารณาทางเลือกด้านการเงินที่เหมาะสม เช่น PPA และ Green Bonds ซึ่งจะช่วยลดต้นทุนและสร้างความมั่นคงด้านพลังงาน พร้อมทั้งสร้างความได้เปรียบเชิงการแข่งขันในตลาดโลกที่ให้ความสำคัญกับความยั่งยืน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) เป้าหมายและยุทธศาสตร์โดยรวม กลุ่มได้กำหนดยุทธศาสตร์เพื่อสนับสนุน **ความเป็นกลางทางคาร์บอน (Climate Neutrality)** ผ่านการเปลี่ยนผ่านสู่การผลิตสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่สะอาดและมีประสิทธิภาพ โดยเน้นการใช้พลังงานหมุนเวียน เช่น โซลาร์ และ PPA (Power Purchase Agreements) รวมทั้งการปรับใช้เครื่องจักรที่มีประสิทธิภาพสูงและวัตถุดิบที่ยั่งยืน เพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในทุกขั้นตอนของห่วงโซ่อุปทานการผลิต

2) กลยุทธ์ด้านการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

- ประสิทธิภาพพลังงาน: เปลี่ยนหรือปรับปรุงเครื่องจักรเพื่อลดการใช้พลังงาน (ลด Scope 2 ได้ถึง 20%)
- การจัดการของเสีย: จัดระบบคัดแยกและรีไซเคิล ลดของเสียที่ฝังกลบ (ลด CO₂ ได้ราว 10%)
- การใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพ: ติดตั้งระบบกักน้ำและระบบน้ำอัตโนมัติ ลดการใช้น้ำและพลังงานในการบำบัด
- การสร้างความตระหนักรู้ของพนักงาน: จัดกิจกรรมรณรงค์ด้านการประหยัดพลังงาน น้ำ และวัตถุดิบ (ลดการปล่อยได้ราว 5%)

3) กลยุทธ์ด้านพลังงานหมุนเวียนและการลงทุน

- โซลาร์เซลล์: ติดตั้งบนหลังคาหรือพื้นที่ว่าง ลดการพึ่งพาไฟฟ้าจากโครงข่าย (ลดการปล่อยได้สูงสุด 25%)
- พลังงานลม: ลงทุนในฟาร์มกังหันลม หรือซื้อ Renewable Energy Certificates (RECs) ลดการปล่อยได้ราว 15%
- อาคารสีเขียว: ปรับอาคารให้ได้มาตรฐาน เช่น LEED ลดการใช้พลังงานและน้ำ (ลดการปล่อยได้ 10–15%)

ตัวอย่างเชิงลึกคือการลงทุนระบบโซลาร์ 1,750 kW ซึ่งสามารถผลิตไฟฟ้าได้ 2.1 ล้าน kWh/ปี ด้วยเงินลงทุน 3.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คาดว่าจะช่วยประหยัดค่าไฟฟ้าและลดการพึ่งพาเชื้อเพลิงฟอสซิลได้ในระยะยาว

4) ทางเลือกด้านการเงินและรูปแบบ PPA

- Green Bonds, PPA, หรือ Leasing เพื่อช่วยลดภาระเงินลงทุนเริ่มต้น
- ใช้ประโยชน์จาก แรงจูงใจภาครัฐ เช่น สิทธิประโยชน์ทางภาษีและเงินอุดหนุน
- ใช้ Third-Party Financing เช่น PPA ที่ผู้พัฒนาเป็นผู้ลงทุนและดูแลระบบ โดยผู้ใช้เพียงทำสัญญาซื้อไฟฟ้าระยะยาว (10–20 ปี) ในราคาที่คงที่และต่ำกว่าตลาด

รูปที่ 7 บรรยากาศการทำงานและการนำเสนอ

2. ประโยชน์ที่ได้รับและการขยายผลจากการเข้าร่วมโครงการ

2.1 ประโยชน์ต่อตนเอง และหน่วยงานต้นสังกัด

ในฐานะเจ้าหน้าที่องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกที่มีภารกิจในการให้ความเห็นและพัฒนาข้อเสนอแนะด้านนโยบายและวิชาการเกี่ยวกับการบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก รวมถึงพัฒนาระบบการประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นจากมาตรการ/นโยบายด้านการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศ รวมถึงศึกษา วิเคราะห์ พัฒนาแนวทางการดำเนินงาน และข้อเสนอเชิงนโยบายสำหรับหน่วยงานภาครัฐ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการลดก๊าซเรือนกระจก ตลอดจนการจัดการด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การเข้าร่วมอบรมเชิงปฏิบัติการนี้เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง โดยเฉพาะในมิติของเครื่องมือทางการเงินด้านสภาพภูมิอากาศ ซึ่งสามารถนำมาใช้สนับสนุนการขับเคลื่อนภาคเอกชนสู่เป้าหมาย Net Zero ได้อย่างเป็นรูปธรรม ความรู้เชิงลึกที่ได้รับเกี่ยวกับกลไกทางการเงินที่หลากหลาย อาทิ Carbon Pricing, Emission Trading System, ตลาดคาร์บอนภาคสมัครใจ, Transition Credits ตลอดจน Green Taxonomy ซึ่งเป็นเครื่องมือที่กำลังได้รับการยอมรับในระดับสากล ความเข้าใจในเรื่องเหล่านี้จะช่วยให้สามารถออกแบบข้อเสนอเชิงนโยบายที่ตอบโจทย์สถานการณ์จริงของไทยและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการ โดยเฉพาะธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เข้าสู่เส้นทางการลดคาร์บอนมากขึ้น

นอกจากนี้ ความรู้ที่ได้รับสามารถใช้เป็นแนวทางเชื่อมโยงกับแหล่งทุนระหว่างประเทศอย่าง GCF, GEF ซึ่งเป็นประโยชน์โดยตรงต่อบาทของ อบก. ในการแสวงหาความร่วมมือและสนับสนุนการลงทุนในเทคโนโลยีการลดก๊าซเรือนกระจกให้เกิดขึ้นในประเทศอย่างต่อเนื่อง อีกทั้ง การเรียนรู้มาตรฐานสากลด้านการเงินสีเขียวและระบบ MRV จะช่วยเสริมความโปร่งใสและสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนระหว่างประเทศ เพิ่มโอกาสให้ภาคเอกชนไทยสามารถเข้าถึงตลาดทุนโลกได้ง่ายขึ้นและแข่งขันได้อย่างมีศักยภาพ

2.2 กิจกรรมการขยายผลที่ได้ดำเนินการภายในระยะเวลา 60 วัน

องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) หรือ อบก. ร่วมกับองค์การพัฒนาอุตสาหกรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Industrial Development Organization: UNIDO) และโครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Environment Programme: UNEP) ได้รับการสนับสนุนโครงการ “Decarbonization of Industry and the Building Sector in Thailand through the Adoption of Integrated Net-Zero and Nature-Positive Solutions” ซึ่งมีชื่อภาษาไทยว่า โครงการ “การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคอุตสาหกรรมและอาคารในประเทศไทยผ่านการใช้แนวทางการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์และสร้างผลเชิงบวกต่อธรรมชาติแบบบูรณาการ” จากกองทุนสิ่งแวดล้อมโลก (Global Environment Facility: GEF) ภายใต้กรอบการสนับสนุนรอบที่ 8 (GEF-8) โดยโครงการนี้จะมุ่งเน้นไปที่ภาคอุตสาหกรรมและอาคาร ซึ่งเป็นภาคส่วนที่ยังมีศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้อีกจำนวนมาก ภาคส่วนเหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นแหล่งปล่อยก๊าซเรือนกระจก (Greenhouse Gas: GHG) รายใหญ่อันเนื่องมาจากการอาศัยเชื้อเพลิงฟอสซิลและกระบวนการผลิตที่เกี่ยวข้องเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อความหลากหลายทางชีวภาพอีกด้วย การแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและความเสื่อมโทรมของระบบนิเวศ จำเป็นต้องมีการเสริมสร้างกลไกการประสานงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งของโครงสร้างการกำกับดูแลและรูปแบบการลงทุนที่มีอยู่เดิม เพื่อแสดงให้เห็นถึงศักยภาพที่แท้จริงของแนวทางการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์และสร้างผลเชิงบวกต่อธรรมชาติ (Net-Zero and Nature-Positive solutions) โดยสถานะโครงการ ณ ปัจจุบันอยู่ในระหว่างการเตรียมเอกสารสัญญาจ้างเงินสนับสนุน และคาดว่าจะสามารถเริ่มโครงการได้ในช่วงไตรมาสที่ 1 ของปี 2569

ในช่วงเตรียมการการดำเนินโครงการที่ผ่านมาได้นำความรู้มาบรรจุเป็นแผนการดำเนินโครงการ ดังนี้

1) การกำหนดกรอบนโยบายและแผนที่นำทาง (Policy & Roadmap Development)

- ใช้ความรู้จากการอบรมเกี่ยวกับ Carbon Pricing, Transition Credits, Green Taxonomy เพื่อกำหนดกรอบเชิงนโยบายสำหรับอุตสาหกรรมหลัก เหล็กกล้า และอลูมิเนียม

2) การสนับสนุนทางการเงินและเครื่องมือจูงใจ (Financial Mechanisms & Incentives)

- ประยุกต์ใช้ความรู้จากการอบรมเพื่อออกแบบ Green Loans, Green Bonds และ Blended Finance เพื่อสนับสนุนการลงทุนด้านเทคโนโลยีสะอาดในภาคอุตสาหกรรม
- นำแนวคิด Transition Credits มาใช้สนับสนุนในการเปลี่ยนผ่านทางพลังงาน และลงทุนทดแทนด้วยพลังงานสะอาดสำหรับภาคอุตสาหกรรมหนัก
- จัดทำ ข้อเสนอเชิงนโยบาย Green Public Procurement (GPP) ที่ผูกโยงกับสิทธิประโยชน์ทางการเงิน เช่น การเข้าถึงแหล่งทุนดอกเบี้ยต่ำหรือลดหย่อนภาษี

3) การเสริมสร้างศักยภาพและระบบ MRV (Capacity Building & MRV System)

- ถ่ายทอดองค์ความรู้จากการอบรมสู่ภาคเอกชน โดยเฉพาะ SMEs ในห่วงโซ่อุปทาน เพื่อให้เข้าใจและใช้ประโยชน์จากมาตรการทางการเงินสีเขียว

4) การสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศและการเข้าถึงแหล่งทุน (International Cooperation & Climate Finance Access)

- ใช้เครือข่ายที่เชื่อมโยงจากการอบรมเพื่อพัฒนาโครงการร่วมในภาคอุตสาหกรรมหลักและอู่อุตสาหกรรม
- ผลักดันการจัดทำ Common Ground Taxonomy ที่สอดคล้องในอาเซียน เพื่อเปิดตลาดการเงินสีเขียวระดับภูมิภาค

2.3 กิจกรรมการขยายผลที่จะดำเนินการภายใน 6 เดือน

โครงการ Decarbonization of Industry and the Building Sector in Thailand through the Adoption of Integrated Net-Zero and Nature-Positive Solutions มีระยะเวลาการดำเนินงาน 5 ปี โดยองค์ความรู้จากการอบรมจะถูกนำมาประยุกต์ใช้ในโครงการฯ เพื่อให้สามารถพัฒนารอบนโยบายและมาตรการที่ส่งเสริมการเปลี่ยนผ่านภาคอุตสาหกรรมสู่ความยั่งยืนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในเชิงเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคม ตอบโจทย์เป้าหมายของความตกลงปารีสและกรอบงานคุณหมิง-มอนทรีออลได้อย่างสอดคล้องและเป็นรูปธรรม